

Sygn. akt VIII U 1955/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2017 r. w Gliwicach

sprawy M. M. (1) (M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 września 2016r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. M. (1) prawo do emerytury od dnia 1 września 2016 roku.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1955/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 września 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., odmówił ubezpieczonemu M. M. (1) prawa do emerytury. W uzasadnieniu podał, że ubezpieczony nie wykazał na dzień 31.12.1998 roku 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, że do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć cały okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. albowiem od 01.01.1978 r do dnia 30.04.1997 r stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że ubezpieczony nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych, a z kartotek zarobkowych wynika, że ubezpieczony był zatrudniony w charakterze ślusarza- mechanika, ślusarza oraz pełnił obowiązki instruktora praktycznej nauki zawodu. Zdaniem

organu rentowego treść tych dokumentów przeczy twierdzeniom ubezpieczonego o wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) urodził się (...), nie przystąpił do OFE, do 31 grudnia 1998 roku udowodnił ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Ubezpieczony w okresie od 01 stycznia 1978 r do dnia 30 kwietnia 1997 r zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w P..

W wystawionym świadectwie pracy pracodawca wskazał, że ubezpieczony zatrudniony był w oparciu o umowę o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy i w okresie zatrudnienia wykonywał prace ślusarza narzędziowego, mechanika samochodowego, blacharza samochodowego, spawacza CO 2 i elektryka brygadzysty.

Ubezpieczony od początku zatrudnienia faktycznie wykonywał pracę mechanika samochodowego. Pracę wykonywał w kanałach remontowych. Ubezpieczony naprawiał samochody typu J., S., T.. Wykonywał najcięższe prace, naprawiał zawieszania, resory. Wszystkie prace związane z naprawą samochodów wykonywał w kanałach remontowych.

Na hali w której pracował ubezpieczony znajdowały się 2 długie kanały remontowe. Na jeden kanał wjeżdżały średnio 3, 4 samochody. Na stanowisku mechanika samochodowego zatrudnionych było około 10-12 pracowników, z tym, że część mechaników pracowała w stacji diagnostycznej. Ubezpieczony do nich nie należał.

Ubezpieczony wykonywał pracę mechanika samochodowego w kanałach remontowych także w okresie w którym otrzymał angaż na stanowisko ślusarza narzędziowego, blacharza samochodowego, spawacza CO 2 i elektryka brygadzysty. Prace spawalnicze, ślusarskie stanowiły element prac remontowych wykonywanych w kanałach.

Ubezpieczonemu od 01.01.1986 r powierzono funkcję brygadzysty. W rzeczywistości jednak jego obowiązki brygadzysty ograniczały się wyłącznie do rozdzielania pracy przeznaczonej do wykonania pomiędzy pracowników pracujących na zmianie. W tym czasie odwołujący faktycznie tak jak inni pracownicy wykonywał prace naprawczo – remontowe w kanałach remontowych.

W czasie zatrudnienia u tego pracodawcy odwołującemu powierzono również funkcję instruktora praktycznej nauki zawodu. Sprawowanie tej funkcji polegało na tym, że odwołujący miał przydzielonych kilku uczniów i faktycznie razem z nimi pracował w kanałach remontowych, pokazując im właściwy sposób wykonywania poszczególnych prac remontowych, na przykładzie konkretnie naprawianych w tym czasie samochodów.

Pracę na stanowisku mechanika samochodowego w kanałach remontowych ubezpieczony wykonywał każdego dnia w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta rentowe, akta osobowe odwołującego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., a także w oparciu o zeznania świadków A. B. (k 48), T. Ł. (k 49), K. S. (k 50), Z. W. (k 51), a także zeznania odwołującego M. M. (1) (k 52).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz na rozstrzygnięcie sprawy. W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i samego ubezpieczonego, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają, a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej odwołującego. Ponadto świadkowie byli współpracownikami ubezpieczonego, zatem mieli oni bezpośrednie informacje w zakresie charakteru i wymiaru świadczonej przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

Stosownie do treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2009 r, nr 153, poz.1227) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U nr 8,poz 43 ze zm), ubezpieczony urodzony po dniu 31.12.1948 r, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeśli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, udokumentował na dzień 31.12.1998 r okres zatrudnienia wynoszący łącznie z okresami składkowymi i nieskładkowymi 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A- stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W myśl ustępu 2 emerytura o której mowa w ust 1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochodu budżetu państwa.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
-
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Kwestia posiadania przez ubezpieczonego ponad 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego na dzień 31.12.1998 roku nie była sporna.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ rentowy do okresu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie o sygn. akt I UK 20/09, wyraził pogląd, iż praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki, co wynika wprost z treści art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ww. ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Powyższy pogląd Sąd Najwyższy wyraził ponownie w wyroku z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt III UK 3/11.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony na dzień 31.12.1998 roku posiada wymagany 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Do okresu pracy w warunkach szczególnych należy zaliczyć okres od 01.01.1978 r do 30.04.1997 r. tj okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., kiedy to ubezpieczony wykonywał

faktycznie pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych tj prace wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W wyroku z dnia 24 marca 2009 r.(I PK 194/08), Sąd Najwyższy przyjął, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy (rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych)

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony bez względu na nazwę zajmowanego stanowiska, wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace w szczególnych warunkach w całym okresie zatrudnienia w (...) w P.. Na zmianę takiej oceny charakteru jego pracy w tym okresie nie wpływa fakt przypisania mu funkcji instruktora praktycznej nauki zawodu, czy funkcji brygadzysty, albowiem z wiarygodnych zeznań świadków i zbieżnych z nimi zeznań samego odwołującego wynika, że pomimo pełnienia tych funkcji w dalszym ciągu wykonywał dotychczasową pracę. Samo zaś powierzenie tych funkcji miało w pierwszej kolejności na celu podniesienie dla niego wynagrodzenia, a praktycznie ograniczało się do rozdziału pracy pomiędzy podległych pracowników, czy też pokazanie uczniom właściwego sposobu wykonywania poszczególnych prac remontowych, na przykładzie konkretnie naprawianych w tym czasie samochodów.

Bez znaczenia pozostaje, że pracodawca nie wystawił za okres zatrudnienia w (...) świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem w stosunku do spornych okresów, wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Ustalony w sprawie stan faktyczny pozwalał na przyjęcie, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych, ponieważ stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, wymienioną w wykazie A, dział XIV, poz. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W konsekwencji sporny okres pracy wnioskodawcy tj łącznie **19 lat i 4 miesiące** powinien być zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący uzyskał zatem wymagany 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki prawa do emerytury nie były kwestionowane i zostały przez odwołującego spełnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję.

SSR del Magdalena Kimel